

Un Nadal massa ensucrat

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

Pels volts de Santa Llúcia, el pare de l'Isaac compra una caixa amb vuit barres de torró de Xixona. Enceten la primera el dia 25, el dia de Nadal, per postres de dinar. Per Sant Esteve, que tenen convidats, se'n mengen tres. I així van fent fins que s'acaben, que acostuma a ser el diumenge després del dia de Reis. A casa de l'Isaac, els torrons funcionen així des de fa una pila d'anys i mai ningú no n'havia tingut cap queixa. Mai, fins avui. Perquè aquest any l'Isaac s'ha adonat que a casa dels altres hi ha més, molt més, que vuit barres de torrons de Xixona.

A casa de la majoria d'amics de l'Isaac, habitualment i encara més per les festes, hi ha carretades de dolços: boles de xocolata que pengen de les branques de l'avet, tions que caguen tones de lllaminadures, galetes i *panettones* que van de l'esmorzar fins al ressupó. Dolços per tot arreu: a la tele, a les botigues, al quiosc, a les tanques publicitàries... L'Isaac es deleix, no sabeu com! Davant les queixes de l'Isaac, els pares li han explicat que el fet que tothom s'afarti de sucre no vol dir que ells també hagin de fer-ho, perquè menjar massa sucre no és bo ni per l'ànim ni per la salut. Però l'Isaac té set anys i hi ha certes coses que no les acaba d'entendre. Ell només sap que quan veu una lllaminadura saliva de valent, que menjaria xocolata a tota hora... Tan hi fa, el que diguin els pares! Per això, l'Isaac, aquest any, ha decidit declarar la guerra al Nadal saludable de sempre. "Quina guerra més divertida!", pensa ell.

A banda de lllaminer, l'Isaac és molt espavilat. Viu en un poble, i coneix bé les botigues i els botiguers. Per això sabia que si anava a fer els encàrrecs per a la mare, tindria recompenses: una piruleta a la xarcuteria, lllaminadures varies amb el canvi del pa, una bossa de *ganxitos* (salats, però que porten més sucre del que ningú es pensa) per anar a comprar la llet i el sifons. Fins i tot quan anava a la merceria a comprar calces per a l'àvia en treia alguna cosa de profit -i dolça!-.

L'Isaac estava tan emocionat amb el que li donaven a canvi dels encàrrecs que va convertir-se també en el recader de tots els veïns del carrer. Per si no n'hi hagués prou, va decidir que durant aquelles vacances aniria cada tarda a jugar a casa d'un amic diferent... i no en tenia pas pocs! Així, les tardes també es van convertir en monogràfics de dolçor: la xocolata amb xurros que els feia la mare de la Martina, la coca amb coca-cola a casa del Martí, els polvorons que havien sobrat de Cap d'Any a casa del Pep... i així, fins la Nit de Reis.

Els pares de l'Isaac no sospitaven que el nen portés aquell ritme, i ell cada cop en volia més. ¡Més sucre! El que l'Isaac no notava -però els altres sí- era que menjar tant de sucre també tenia conseqüències: al vespre, l'ànim li canviava com canvia de rumb el vent, tan aviat saltava i reia com un ximplet com se li girava el mal humor. Se sentia cansat, de cop i volta, i li passaven les ganes de jugar. Es llevava pensant en els caramels que es menjaria i quan ja se n'havia cruspit tres o quatre estava neguitós per aconseguir-ne un grapat més. Però va ser la Nit de Reis, després de la cavalcada, quan tot es va precipitar.

L'Isaac portava tants dies emmagatzemant sucre dins el seu cos que la sang que li corria per les venes ja semblava Fanta de taronja. S'havia començat a constipar i tenia una mica de mal de cap, però res no li impediria carregar amb el sac dels caramels que llençaven els Reis des de les seves carrosses. De cada tres caramels que ficava a la bossa, un se'l menjava, amb ànsia, rosegant-lo i engolint-lo per poder-ne menjar més i més.

Aquell vespre, quan va arribar a casa, l'Isaac va vomitar més del que recordava haver vomitat mai. La mare li va fer un suc de llimona i el va posar al llit, i quan semblava que tot tornava a lloc, el ventre va començar a sonar com un sac de gemecs. L'Isaac es va passar bona part de la nit assegut a la tassa del vàter, amb unes cagarrines més que terribles. Però el pitjor de tot sabeu què era? Que els Reis de l'Orient, si els nens no dormen, passen de llarg. L'Isaac això ho sabia i, des del lavabo, es lamentava. La guerra que l'Isaac havia començat amb aquella alegria havia acabat malament. Havia acabat amb un empatx de campionat. Assegut al vàter, trist i abraçat a la mare, l'Isaac es va adormir.

L'endemà, es va despertar al seu llit, no gaire d'hora. No gosava aixecar-se i anar al menjador perquè la intuïció li deia que només hi trobaria el ressopó que havia deixat per als Reis, els patges i els camells, la nit abans. Finalment, mogut per la incertesa, va llevar-se. I no, la seva intuïció no havia fallat: cap regal a la vista.

Els torrons, fruits secs, moscatell i pastanagues seguien com els havien deixat la nit abans, intactes al damunt de la taula. Llavors va sentir la veu del pare, que cridava des del balcó. No entenia massa bé què deia, i tanmateix, a l'Isaac li era una mica igual. Tenia massa feina a maleir tots els caramels, la xocolata amb melindros i les galetes de gingebre del món sencer. Si no s'hagués atipat d'aquella manera no hauria passat la nit assegut al vàter i els Reis no haurien passat de llarg. I mentre pensava en tot això, el pare va entrar del balcó... i duia un paquet embolicat a les mans! L'Isaac va obrir molt els ulls. Un paquet embolicat que duia un cartellet amb el seu nom escrit! "Guaita, Isaac! El balcó és ple de regals!". Així doncs... no havien passat de llarg? No, malgrat tot, els Reis no havien passat de llarg.

Després d'obrir els regals, va arribar la família, els avis, els oncles, els cosins i alguna veïna. Els nens s'ensenyaven les noves joguines i tothom estava de molt bon humor. A l'hora de dinar, l'Isaac va haver de menjar arròs bullit amb all i gingebre, perquè la panxa encara no estava del tot bé, i una poma per postres, mentre la resta dels comensals enllestien la penúltima barra de torrons de Xixona que quedava a la caixa.

Però a l'Isaac, li era igual: tenia les dues joguines que havia demanat a la carta i tota la família al seu voltant, davant d'això, tots els dolços del món es quedaven curts!

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital